

การศึกษา

มารยาทของชาวเวียดนาม
ตอนที่ ๓

เมื่อเวลานั่งสนทนากับผู้คน ชาวเวียดนามจะไม่ยกขาขึ้นมาวางบนโต๊ะหรือบนเก้าอี้ และมักจะไม่นั่งไขว่ห้าง เอาปลายเท้าชี้ไปทางคู่สนทนา เพราะถือว่าการไม่ให้เกียรติ ดูหมิ่นอีกฝ่ายหนึ่งว่าต่ำกว่า ถ้าจะนั่งไขว่ห้างก็ต้องระวังมิให้ปลายเท้าชี้ไปทางที่มีผู้คน หรือไม่ก็ต้องกดปลายเท้าให้ซกลงพื้น นอกจากนี้ชาวเวียดนามยังมักหลีกเลี่ยงการจ้องหน้าคู่สนทนาบ่อย ๆ หรือ

อย่างไม่ละวาง การจ้องหน้าถือเป็นการแสดงอำนาจ ต้องการท้าทาย หรือหาเรื่องกับอีกฝ่ายหนึ่ง

ในการเรียกคนให้เข้ามาหา คนเวียดนามจะไม่ใช้วิธีกำมือที่หงายขึ้น แล้วยื่นนิ้วชี้กระดิกเรียก การกระทำนี้ถือว่าหยาบคายเพราะใช้ทำกับสัตว์เลี้ยง หรือคนที่ต่ำกว่า เป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามผู้ถูกเรียก ส่วนการใช้มือคว่ำลงและใช้นิ้วทั้ง ๔ กวักแทน นั้นทำได้เฉพาะกับเพื่อน คนให้บริการ หรือคนที่มีอาวุโสน้อยกว่า กับผู้อาวุโสมากกว่า เป็นการไม่สมควร เหมือนไม่แสดงความเคารพนับถือ

ชาวเวียดนามถือเป็นมารยาทที่จะไม่สัมผัสร่างกายผู้อื่นที่ตนไม่สนิทสนมด้วย โดยเฉพาะการแตะต้องกายผู้หญิง และการแสดงความสนิทสนมจูบ

กอดกันในที่สาธารณะก็ถือเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม แม้จะเป็นคู่รักหรือเป็นสามีภรรยาก็ตาม ถือว่าเป็นการกระทำที่ประเจิดประเจ้อ อย่างไรก็ตาม ชาวเวียดนามมักจะแสดงความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนเพศเดียวกัน โดยมีการจับมือ เกี้ยวเก้อย จูงมือถือแขน หรือเดินกอดคอกันไปในที่สาธารณะ เป็นการแสดงถึงมิตรภาพอันเหนียวแน่นและอบอุ่น

สัญลักษณ์ของการทำมือในท่าต่าง ๆ ของเวียดนาม หลายอย่างมีความหมายที่แตกต่างจากชาติอื่นอย่างตรงกันข้าม เช่น การใช้นิ้วกลางคร่อมนิ้วชี้ มีความหมายที่หยาบคายมาก หมายถึงอวัยวะเพศหญิง ถือเป็นการด่าว่าอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษ สัญลักษณ์การทำนิ้วดังกล่าวเป็น

ความหมายที่ดี หมายถึง เอาใจช่วย เป็นกำลังใจให้ หรือ ขอให้โชคดี ในทางตรงกันข้าม การยกนิ้วกลางขึ้นชูให้ผู้อื่น มิได้มีความหมายหยาบคายหรือ เป็นการขี้ไล่ไล่ส่ง อย่างที่ใช้กันในสังคมตะวันตก สำหรับชาวเวียดนาม การชูนิ้วกลาง หมายถึงการเริ่มต้นนับจำนวน หรือนับเลข ๑ โดยเริ่มชูที่นิ้วกลางก่อน ตามด้วยนิ้วชี้ หมายถึง ๒ ตามด้วยนิ้วนาง หมายถึง ๓ ตามด้วยนิ้วก้อย หมายถึง ๔ ตามด้วยนิ้วหัวแม่มือ หมายถึง ๕

มารยาทของชาวเวียดนามยังมีต่อคราวหน้า.

พรวิมล อินตระกูล เขียน
ชลธิชา สุดมยุข สรุปร